

Petr Hájek: Píseň o kapitulaci: Brexit se nekoná. Poučné varování před zrádnými elitami. Johnson s Lejnovou sehráli béčkový thriller. Nečasův milenecký efekt č. 2. Nemožná mise? Naopak! Máme větší šanci než Britové!

- CZ24 News | 31. prosince 2020

EU/VELKÁ BRITÁNIE: Petr Hájek se znechucením sledoval další politický podvod, který s tím americkým má společného víc, než se na první pohled zdá – a přesto neztrácí naději na lepší příští

Zmínil jsem se o „vánočních zázracích“. Neměl jsem bohužel na mysli zázračné zrození Bohočlověka v Betlémě, ale čachry a kejkle politiků. V tomto případě především těch evropských, kterým svátky zrození Spasitele posloužily jako opona, za níž ukryli řadu (zlo)činů, jimž by se jinak významná část veřejnosti daleko urputněji bránila. Zvlášť když jde o oponu tak nestydatě průhlednou. Právě takovou bylo náhlé zázračné dokončení „dohody“ Bruselu s Londýnem – právě na Štědrý den.

Stejně zázračné a příznačné je, jak tato „dohoda“, vzápětí téměř zmizela z médií. Přitom po celý rok se o ní neustále psalo a vysílalo. Kromě Covidu a podvodné operace na odstranění Donalda Trumpa (obojí spolu úzce souviselo) patřila k hlavním propagandistickým tématům korporátních „fake médií“. Soutěžit s tím mohlo snad jen „ruské a čínské nebezpečí“, jak mediální vzory pravdy a lásky

nazývají masáž obyvatelstva Západu v přípravě na dobovačnou válku na Východě.

Blížící se termín konce „přechodného období“ a údajně stále větší pravděpodobnost „tvrdého“ Brexitu – tedy odchodu velké Británie ze železného bratrského objetí Bruselu bez dohody – traumatizovalo především „elity“ EU. Na rozdíl od většiny Britů. Tedy pokud nebereme v úvahu pokusy agentur pro ovlivnění (tzv. průzkum) veřejného mínění. Tytéž agentury, které ještě v den referenda jásavě oznamovaly jasné vítězství globalistického bloku „setrvat“ (aby o několik hodin později jako by „nechápaly“, co se stalo), nyní zase věštily, že většina by dnes prý už raději zůstala v EU. Obojí je pryč. Už se o tom nikdo nezmíní. Jako zázrakem.

Píseň o kapitulaci

Politici a fake-média na Hod Boží pak krátce sborem zapěli falešnou koledu: Je to kompromis! Sláva kompromisu na výsostech! Každý musel trochu ustoupit, nikdo není úplně spokojen, ale nakonec na tom vydělají všichni. „Kompromis není sprosté slovo,“ pravil i rozšafně pečlivě rozcuchaný Boris J., zatímco v domácnostech vrcholily přípravy na štedrovečerní večeře. Jasně, kdo by se v té chvíli zabýval nějakou dohodou o tisících stranách? A o to právě šlo. Za pár dnů, někdy po Novém roce, to už nebude téma...

Máme zpět svou nezávislost, měnu, zákony, moře!, hudlal Johnson, jen irské dudy mu u toho scházely, zatímco ve většině domácností už voněla purpura, smažící se ryby či pečící se drůbež. Udrželi jsme přátelství!, jódlovala ve společném partu Němka Lejnová a dávala si záležet, aby jí nebyl vidět tik na oku, jak pomrkávala k „božskému“ Volkswagenu, který by tvrdý Brexit po všech těch sebevražedných pokrokových „zelených regulacích“ rudého komisariátu Svazu evropských socialistických republik už nepřežil. A pak zase sbor: kompromis!

Pěli, až se z nich kouřilo. Nebylo zbylí. V tom vítězném vánočním chóru totiž musela zaniknout tklivá Píseň o kapitulaci Británie. Už není Velká ani malá, protože fakticky není. Skončila. Podle plánu vytvořeného okamžitě po šoku z referenda. Zůstává ve spárech EU, přestože (respektive právě proto, že) voliči rozhodli opačně.

Dokonáno jest

Zbabělec Johnson není Churchill či Thatcherová, kteří by britskou suverenitu Německu nikdy neprodali. Johnson je jen bruselský hokynář. Mayová v kalhotách. Jenže ta alespoň dávala víceméně otevřeně najevo, že odejít, znamená zůstat jen ještě v nevýhodnějších formálních kulisách. Pro výstrahu všem, kdo by chtěli „exit“ následovat. „Brexit je Brexit,“ kvokala k tomu tak připitoměle hlasitě, až Johnsonovi umožnila podříznout ji a zaujmout v kurníku pozici hlavního kohouta. A voliči mu uvěřili, že teprve s ním Brexit bude Brexit – a dali mu na to konto velké volební vítězství. Počkal si až do vánočního rachotu – a prodal je jako Herodes Židy.

Předvídali jsme to zde již dlouhé měsíce. Hlavní média mezitím hrála spolu s ním a německou šéfkou Evropské komise (zastupující říšskou protektorkou Adiny Merkelové) Lejnovou pro veřejnost komické scénky o „napjatém vyjednávání“, o blízkosti „tvrdého (rozuměj skutečného) Brexitu“, o „zásadních neshodách mezi Bruselem a Londýnem“. Na tuto frašku skočilo i mnoho jinak docela rozumných lidí. Přitom bylo od počátku jasné, že „rudý Boris“ je socan již od dob, kdy šéfoval Londýnu. Asi tak jako pražský Hřib. Pirát potápějící britskou suverenitu, pro jejíž znovunabytí lidé navzdory totální antikampani většinově hlasovali. Ostatně – co chcete od bývalého novináře?

Premiér a la Nečas

Na jedné straně předstíral Johnson přípravy na skutečný Brexit „bez přívlastků“, ale současně nezháňel a přibližoval svou zemi „unijním standardům“ ještě divočeji než sám Brusel. Tančil ještě dramatictější piruety v „zeleném blbnu“, aby to nemusel udělat až po kapitulaci a mohl ukázat, jak je bruselsky „progresivní“.

Definitivně jasno bylo, když od něj před pár týdny zhnuseně odešel „tvůrce Brexitu“ (a poté i vítězné volební strategie) geniální Dominic Cummings. Vyštvála ho Johnsonova milenka, jednatřicetiletá „marketingová poradkyně“ Carrie Symondsová, s níž pětapadesátiletý premiér od minulého roku žije v Downing Street.

Komu to připomíná antickou tragédii Nečas - Nagyová, není daleko od pravdy. Jen s tím rozdílem, že oba sice opustili manželky se čtyřmi dětmi, pro Johnsona jde však už o druhý rozvod. Jinak všechno sedí: Stejně jako Petr Nečas je Johnson katolík (i když před časem konvertoval k Anglikánům, pro něž jsou rozvody již od Jindřicha VIII. zábavnou kratochvílí), právě tak jako se za katoličku vydává jeho milenka Symondsová.

Na rozdíl od Nečase jsou však prozíraví. Dali to najevo už tím, že svého nemanželského syna nechali pokřtít („pro jistotu“, jako někteří „moderní“ Židé) po katolicku. Ovšem vzhledem k tomu, že Petrův stolec ve Vatikánu aktuálně okupuje „uchvatitel“ marxista Bergolio, je to zcela „v řádu věcí“ a nemělo by smysl to zmiňovat – kdyby se jidášská zrada na Británii neodehrála právě na Den narození Páně. Nic není náhoda.

Nemožná mise

Mission impossible je mizerný hollywoodský thriller. Obdobný předvedli bruselští globalisté ve spolupráci se zrádcem Johnsonem. Zvláště ta závěrečná epizoda s náhle se objevivší „novou mutací“ koronaviru, která pár dnů před Vánocemi zablokovala veškerou dopravu mezi ostrovy a kontinentem, stála opravdu za to. Nejde jen o to, že koronavirus mutuje neustále (a mutací je již spousta, aniž se vakcinační gardy vzrušují). Ale poučné je, jak opět jako zázrakem tato „strašlivá hrozba“ po uzavření „dohody“ zmizela. Nešlo samozřejmě o nic jiného než přípravnou fázi již dávno dohodnuté britské kapitulace: koukněte, jak by to vypadalo, kdyby...

„Je to mizerná dohoda,“ řekl prostě a jednoduše Nigel Farage, zvaný Mr. Brexit. Muž, který po desetiletí statečně bojoval za skutečný odchod Spojeného království z EU, je pravou tvář zastánců svobodné a samostatné Británie. „Hlasovali jsme pro odchod, ne pro nějakou jinou ponižující dohodu s Bruselem,“ konstatoval už pár dní před tím, než Johnson dokončil svou ubohou komedii. Nikoli nedůvodně mu zřejmě nejvíc hnusný přišel jeho „ústupek“ v rybolovu, jenž byl přímo symbolem kampaně před referendem. Farage k tomu poznamenal: „V podstatě jsme upustili míč na brankové čáře, protože jsme se rozhodli, že na rybářském průmyslu zas tolik nezáleží.“

Výstraha pro ostatní

Francouzi a spol. budou tedy dál okupovat výsostné britské vody (čtvrtinu ukradených ryb nechají „suverénní“ Británii) a o „kvótách“ se bude prý dál jednat v dalších letech. Kvóty (na cokoli), přímo symbol bruselské tyranie nad podrobenými státy, tedy zůstávají. Je zde jen další „přechodné období“. Nic nemůže lépe charakterizovat „dohodu“ než právě toto. Místo unijního soudu budou o sporech probíhat arbitráže. To je tak všechno. Británie ztratila jakýkoli vliv na socialistické šílenosti Čtvrté říše – a nezískala prakticky nic.

Ale byla to opravdu „nemožná mise“? Je skutečně tak nemožné dostat se ze spárů německé chobotnice zvané EU, pokud již něco uchvátí? Johnsonův trik měl právě toto předvést. Radost a štěstí, které prostoupilo těch pár komentářů hlavních médií na „pevninské straně“ umírající Evropy, to potvrzují. Typicky jistý soudruh Klimeš (z Bakalova Aktuálně) to zcela v daném duchu sice rovněž dovozuje, ale současně vyjadřuje obavy, co kdyby se ke kormidlu potácející se britské lodi jednou dostal někdo jako Farage (ten po této zradě velmi pravděpodobně obnoví svou politickou stranu):

„Moc se toho nezmění. (...) Ale co nastane, až Británie zatouží být více „Global“ a méně „European“, nikdo neví. (...) Evropský klub nemůže ani na chvíli zapomenout, že se tu vytváří precedens, za jakých podmínek z něj lze vystupovat. A mělo by být jasné, že za žádných okolností nelze (pro takového zločince, co chce zpět svobodu a suverenitu pro vlastní zemi, pozn. PP) dál užívat ekonomických výhod...“

Cesta z kartouzy existuje

Typická korporátní lež. To, co hrozilo, byl pravý opak: ukázka, jak země, která opustí soustátí „zregulované“ až k smrti ideologickým vyhladověním a neschopností konkurence vůči zbytku světa, bude prosperovat. Tohle se nesmělo za žádných okolností stát.

Možná si Johnson s tou myšlenkou přece jen nějaký čas pohrával. Má totiž ve své politické straně silnou skupinu těch, kteří chtěli skutečný Brexit – jaksi podle Farage – která jej teď bude „mučit“ – a možná mu nakonec připraví konec kariéry. Zjevně čekal až do prezidentských voleb v USA. Když ale viděl, jak grandiózním podvodem a bez uzardění odstranil Deep State Trumpa, dal na rady své „marketingové poradkyně“ – a zbavil se Cummingse, jemuž vděčí za premiérské křeslo.

Brexit se tedy nekoná. To ovšem neznamená, že není možný. Může k němu nakonec dojít i v Británii – pokud občané dostanou ještě někdy příležitost skutečně ve volbách hlasovat (nikoli po americku) a k moci se tak dostane někdo jako je Farage. Někdo, kdo není hokynář. Někdo, kdo své spoluobčany a jejich rozhodnutí nezradí.

I u nás takoví jsou. Jakkoli se to dnes zdá mnohým málo pravděpodobné, máme paradoxně daleko lepší předpoklady dotáhnout „britskou operaci“ k úspěšnému završení: nejsme jaderná velmoc, nasedáme v Radě bezpečnosti OSN, naše finance ovládá Rothschild jen zprostředkovaně.

Koneckonců jsme stále ještě ve vlastním (ač nesvobodném a nesuverénním) státě pouze střední velikosti. Ale zase takovém, v němž „jako zázrakem“ obvykle velká rozhodnutí na evropském kontinentě pramenila. Včetně válek, které u nás většinou začínaly i končily.

Tak by se to snad jednou mohlo podařit i v tom dobrém. Pokud také nekapitulujeme.

Dá-li Bůh.

Autor: Petr Hájek

Zdroj: <https://www.protiproud.cz/>